

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת שמות
כא טבת
שנת תשפ"ג לפ"ק
שנה 4, גליון 8
(95)

ארויסגעזעהן דורך אונזרות היכל הקודש הרסלב

מען פאלט צוריק אראפ

מען זעט דא אז ווילאנג זיי האבן געשמעקט די גערוד פון די גוטע מאכלים, איז זיי געווען גוט, אבער די אנדערע מינוט ווען זיי האבן אויפגעהערט שמעקן דעם איינגענעמען גערוד איז זיי געווארן שלעכט, און זיי האבן געשריגן "עס שטינקט זייער"; אזוי גייט עבודת השם, אין אנהייב ברענט מען צום אייבערשטן, דערנאך ווערט מען אפגעקילט, און מען פארגעסט פון תכלית.

מיר גרייטן זיך צו גיין צום קאך, צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה; מען זעט ווען מען קומט צום רבי'ן ווערט מען פארשעמט און מען מאכט אפ אז מען גייט ווערן גוט און אפלאזן אלע שלעכטע זאכן, אבער ווען מען גייט אנוועק פון קאך, מען פארט אהיים פון רבי'ן, פאלט מען צוריק אראפ; דאך פון מען זיך האלטן שטארק צו בלייבן ביים אייבערשטן און נישט אנוועק פאלן חס ושלום.

דערנאך, האט ער זיי גינגן פון די מאכלים. ווי זיי האבן גיגעסין פון די מאכלים, האבן זיי תיכף אנגיהויבן אוועק צו ווארפן פון זיך דאס געלט. און איטליכער האט זיך אויסגערראכט א גרוב. און האט זיך באגראבן אין דעם גרוב מחמת גרויס בושה וואס זיי האבן זיך זייער גישעמט. ווארין זיי האבן דערפילט ווי דאס געלט שטינקט זייער. ווייל זיי האבן פארזוכט פון די מאכלים.

די מענטשן פון דעם מדינה האבן אנגעהויבן פארזוכן די מאכלים פונעם צדיק, די התחזקות פון הייליגן רבי'ן, האבן זיי אנגעהויבן זען דאס געמיינקייט פון תאוות ממון, זיי האבן אנגעהויבן שפירן ווי דאס געלט שטינקט.

און זיי האבן זיך צוריסין דאס פנים און זיי האבן זיך באגראבן. און האבן דאס פנים גאר נישט גיקאנט אויף הייבן. און איינער פאר דעם אנדערן האט זיך גישעמט. (ווארין אזוי איז די סגולה פון די מאכלים. אז ווער סע עסט פון די מאכלים האט ער זייער פיינט געלט) ווארין דארט אין דעם ארט. איז דאס געלט די גרעסטע בושה פון אלע בושות. און אז איינער וויל דעם אנדערן עפעס אויס ווארפן. ווארפט ער אים אויס דו האסט געלט. ווארין געלט איז דארט זייער א גרויסע בושה און וואס איינער האט מער געלט שעמט ער זיך מער. איבער דעם האבן זיי זיך באגראבן מחמת גרויס בושה. און איטליכער האט נישט גיקענט אויף הייבן דאס פנים אפילו פאר דעם אנדערן. מכל שכן. פאר דעם גבור. און ווער סע האט נאך ביי זיך גיפונען עפעס איין גילדין אדער א גראשין האט ער אים מער גיווען פון זיך תיכף און ער האט אים א ווארף גיטאן פון זיך.

אכטונג געבן אויף געלט

פון איין זייט האט דער רבי זייער מקפיד געווען מען זאל אכטונג געבן נישט צו פארלירן געלט, רבי נתן זכרוננו לברכה שרייבט (שיחות הר"ן, סימן רפא): ווען אנשי שלומינו זענען געקומען

שבת קודש פרשת שופטים, שנת תשפ"ב לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטייער. אינדערפרי איז געווען אן אויפרוף פון א התן א תלמיד הישיבה נרו יאיר; נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', און געענדיגט מעשה יב, מבעל תפלה.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן:

מיר האלטן אינמיטן די מעשה, אז די הייליגע חב"ד האט זיך שוין צוזאם געטראפן, און דער גבור האט געפרעגט דעם קעניג: "וואס קען מען טון מיט דעם מדינה וואס זענען אזוי אריינגעפאלן אין דער עבודה זרה פון געלט?" האט דער קעניג געענטפערט: "דורך דעם וועג צום שווערד קען מען ארויס זעמען דעם וואס איז אריין געפאלן אין תאוות ממון; אין די זייט פון דעם וועג וואס פירט צום שווערד, איז דא אן אנדערע וועג וואס פירט צו א קאך וואס דארט איז דא אלע ערליי עסנווארג..."

מיר האלטן דא אינמיטן ווען דער קעניג רעדט צום גבור. דער ציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

בכך זאלסטו זיי פירן (דהיינו די לייט פון דער מדינה פון עשירות וואס זיי זענען גאטין) פריד אקעגן ווינט. כדי דער ריח פון די מאכלים. זאל זיי פאר גייען. דערנאך אז דו וועסט זיי גיבן פון די מאכלים. וועלין זי שוין בוודאי אוועק ווארפן די תאוה פון געלט.

האט דער גבור אזוי גיטאן. און האט גינעמען די דאווענע לייט. דהיינו די גרויסע לייט פון דער מדינה פון עשירות וואס זיי זענען גאטין אין זייער מדינה. וואס זיי זענען אהער גיקומען מיט דעם ממונה כנ"ל און אז זיי זענען ארויס גיגאנען פון זייער מדינה מיט דעם ממונה האבן זיי די מדינה כח גינגן. אז וואס זיי וועלין טאן זאל זיין גיטאן. און גאר די מדינה מוז צו שטיין אויף דעם אלימען וואס זי וועלין טאן. האט דער גבור גינעמען די לייט. און האט זיי גיפירט אין דעם וועג. (וואס דער מלך האט אים גיזאנט כנ"ל) און ער האט זיי גיבראכט ביז דער קעך וואס דארט זענען די מאכלים.

די פיינע עסן זענען די תורות און התחזקות פון הייליגן רבי'ן.

און פריד האט ער זיי גיפירט א קעגן ווינט איז זיי פאר גאנצען דער ריח פון די מאכלים. האבן זיי אים אנגיהויבן זייער צו בעטן אז ער זאל זיי גיבן פון די גוטע מאכלים. דערנאך האט ער זיי גיפירט פון דעם ווינט. האבן זיי אנגיהויבן צו שרייען. סע שטינקט זייער. האט ער זיי ווידער גיבראכט אקעגן ווינט. איז זיי ווידער פארגאנצען דער גוטער ריח פון די מאכלים. האבן זיי אים ווידער זייער גיבעטן. אז ער זאל זיי גיבן פון די מאכלים דערנאך האט ער זיי ווידער גיפירט פון דעם ווינט האבן זיי ווידער אנגיהויבן צו שרייען סע שטינקט זייער ווילד. האט זיך דער גבור צו זיי אנגירופן. איר זעהט זיך אז סע איז דא גאר נישט פארהאנדן קיין שום זאך וואס סע זאל שטינקען. מוז בוודאי זיין אז איר אליין שטינקט עס. ווארן דא איז נישט דא קיין שום זאך וואס סע זאל האבן א ריח רע.

קִרְעָצָן צוּם רַבִּי'ן אַז זײ האָבן פֿאַרלוירן געלט, פֿלעגט דער רבי זײ פֿאַרשעמען, דער רבי פֿלעגט זײ פֿאַרהאַלטן פֿאַרוואס זײ האָבן נישט אַכטונג געגעבן, וויאזוי קען דאס פֿאַסירן? מען האט מבטל געווען אסאך צײט פון תורה און תפלה צו קענען פֿאַרדינען דאס געלט, און יעצט אז מען האט עס פֿאַרלוירן וועט מען נאכאַמאל דאַרפֿן אויסגעבן די צײט לבטלה; און פון די אַנדערע זײט האט דער רבי פֿאַרמײאסט פֿאַוואות ממון; אָבער עס איז בכלל נישט קײן סתירה, מען דאַרף טאַקע אַכטונג געבן אויף די געלט עס נישט צו פֿאַרלוירן, מען זאל קענען דינען דעם אײבערשטן, לערנען און דאווענען, און קענען פֿאַצאלן די רענט און מאַרגעדזש אין צײט, אָבער די אַמונה, די רצון, די חלום, די תשוקה, זאל זײן 'געלט'! דער גאַנצער תּכּלית, דער גאַנצער פּײַטשער וואו דער מענטש וויל צוקומען זאל זײן געלט!

נאכאַלץ וועלן זײן אן ערליכער איד

דער רבי לערנט מיט אונז: 'מײן תּכּלית, מײן פּײַטשער, מײן ווילן, איז צו דינען דעם אײבערשטן, און נאכאַלץ וועלן זײן אן ערליכער איד'. א איד איז אַמאל געקומען צו רבי נתן, ער האט זײער געוויינט אז ער וויל זוכה זײן צו זײן אן ערליכער איד, ער פֿרובירט אָהער און אַהין, עס איז שוין אַריבער אַזויפיל צײט און עס גײט אים נישט, האט רבי נתן אים געזאגט: "קוק אויף מיר, אײך האב שוין א גרויע באַרד, און אײך האב נאכאַלץ בדעה, אײך האב נאכאַלץ א פֿלאן, צו זײן אן ערליכער איד".

אז מען הייבט אן פֿאַרזוכן דעם רבינ'ס תּרּוּת, מען לערנט דעם הייליגן רבינ'ס ספֿרים, הייבט מען אן טראכטן 'וואס וויל אײך? אײך וויל זײן אן ערליכער איד, אײך וויל דינען דעם אײבערשטן, אײך וויל זוכה זײן צו דאווענען יעדן טאג שחרית, מנחה און מעריב, אײך וויל זוכה זײן צו לערנען יעדן טאג אַבסּיל די הייליגע תּוּרָה'.

אז מיר זענען דא בײם רבי'ן אין היכל הקודש, און מען קומט זײך צוזאַם מיט חברים, דאַרף מען געדענקן, אַנשטאַט רעדן פון געלט אז 'דער האט אזוי סאך געלט' און 'דער האט אזוי סאך געלט', זאל מען רעדן פון רבי'ן, שיחות פון רבי'ן, נאך א ווארט פון רבי'ן, נאך אן התחזקות פון רבי'ן, דער מענטש זאל וויסן אפילו אײך בין אַראַפּגעפאלן קען אײך אַנהײבן פּונדאסגײ, און אפילו מען גײט אַריבער וואס מען גײט אַריבער, קען מען נאכאַלץ זוכה זײן צו ווערן אן ערליכער איד.

דערנאך איז דער גבור צו זײ נוקמען און האט זײ ארויס גנומען פון זײערע גריבער וואס זײ האבן זײך דארט באַגראבן פֿאַר בושא. און ער האט צו זײ גיזאַנט קומט מיט מיר. ווארן היינט באַדאַרפט איר שוין קײן מורא ניט צו האבן פֿאַר דעם גבור. ווארן אײך בין דאס אליין דער גבור.

דער גבור איז גאר די ישועה

מוהר"ש איז מספֿיר (ספר נתיי אפֿרסמו) אז דער 'גבור' גײט אַרױף אויף די 'מדת הגבורה' וואס דער אײבערשטער ברענגט אויף אַ מענטש, דער מענטש לײדט צרות און יסורים, דער אײבערשטער ברענגט די שוועריקײטן פֿדי דער מענטש זאל זײך אומקערן צו אים, דער מענטש זאל אַנהײבן לעבן מיט'ן אײבערשטן, דעריבער ווען אַ מענטש איז שוין זוכה צו לעבן מיט'ן אײבערשטן, האט ער מער נישט מורא פונעם גבור, פֿאַרקערט, ער זעט אײן אז דער גבור איז גאר געווען זײן ישועה, דורך זײנע שוועריקײטן האט ער זײך דערנענטערט צום אײבערשטן.

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: אַ מענטש זאל גוט קוקן 'וואס האט מיר געברענגט צום רבי'ן?' וועט ער זען אז זײנע

שוועריקײטן וואס ער איז אַריבער, אָדער זײן מצב וואס ער גײט נאכאַלץ אַריבער, דאס ברענגט אים צום רבי'ן. מוהר"ש זכותו יגן עלינו ברענגט אלץ וואס די הייליגע חכמים זאָגן (מדרש תּנחומא פרשת תצא, סימן ב): "צריף אדם להחזיק טובה להקדוש ברוך הוא בזמן שהיסורין באין עליו. למה, שהיסורין מושכין את האדם להקדוש ברוך הוא", אַ מענטש דאַרף מחזיק טובה זײן דעם אײבערשטן, ער דאַרף דאַנקען דעם אײבערשטן ווען עס גײט אים נישט גוט, ווייל דאס ברענגט אים צוריק צום אײבערשטן.

סתם אזוי גײט נישט אַ מענטש צו צום שאַפּע נעמען א תּהלים, נאר ווען ער איז פֿאַרווייטאַגט, ער מושטעט זײך מיט אַ פֿראַבלעם, דער דאַקטער האט עפּעס אַנגעשאַראַקן, דאן נעמט ער א תּהלים און זוכט וואס ער קען זײך עפּעס פֿאַרנעמען צו פֿאַררעכטן, קומט אויס אז דער פֿראַבלעם האט אים געברענגט נענטער צום אײבערשטן.

אַ מענטש וואס לעבט נישט מיט'ן אײבערשטן, ער האט נישט קײן צדיק, ווען עס גײט אים עפּעס נישט גוט, הייבט ער אן שעלטן רחמנא לצלן, אזוי ווי להבדיל אַלף אַלפי הבדלות - א גוי טמא - ווען עס גײט אים עפּעס נישט גוט הייבט ער אן שעלטן; מוהר"ש זאָגט: ווען עפּעס גײט נישט גוט פֿאַר אַ גוי, ער רעגט זײך אויף, דאס ערשטע שעלט ער זײן אפּגאַט מיט קללות נמרצות... אָבער א איד וואס לעבט מיט'ן אײבערשטן, ווייסט אז דער אײבערשטער האט אים דאס געשיקט אים אויפצואוועקן פון שלאף, ער זאל זײך צוריק קערן צו אים, דערפֿאַר האט ער נישט מורא פונעם גבור, דער גבור איז זײן פֿריינד, ווייל דער גבור ברענגט אים צוריק צום אײבערשטן.

האבן זײ גיבעטן דעם גבור אז ער זאל זײ גיבן פון די מאכלים כדי זײ זאלן פֿירן אין זײער מדינה ארײן. ווארן זײ אליין וועלן שוין בוודאי פֿינט האבן געלט. לושמיר זײ האבן גיזאַלט אז די גאַנצע מדינה זאלן ארויס פון דער תּוּרָה פון געלט.

דער סימן פון תשובה

דאס איז אַ סימן פון תשובה, דער מענטש באַגונגט זײך נישט בלויז מיט דעם אז ער איז געקומען צום אַמת, נאר ער וויל אויך מזכה זײן אַנדערע אידן זײ זאלן אויך ווערן ערליכע אידן.

האט דער גבור זײ גיבן פון די מאכלים האבן זײ גיפירט די מאכלים אין זײער מדינה ארײן און תיכּף ווי זײ האבן זײ גיבן פון די מאכלים. האבן זײ אלע תיכּף אַנהײבן אוועק צו ווארפן זײער געלט און האבן זײך באַגראבן אין דער ערד פֿאַר גרויס בושא. און די גרויסע עשירים און די גאט'ן. האבן זײך מער גישעמט. און די קלײנע לײט וואס זײ פלעגן הייסן בײ זײ חיות און עופות האבן זײ זײך אויך גישעמט נאך וואס זײ זענען ביז אהער בײ זײך אזוי קלײן גיווען ווייל זײ האבן קײן געלט ניט. ווארן היינט. האבן זײ שוין גאוסט אז אדרבא פֿאַרקערט געלט איז דער עיקר בושא. ווארן די מאכלים האבן אין זײך אזוי א סגולה אז ווער סע עסט פון די מאכלים. איז ער זײער ממאס געלט. ווארן ער פֿילט דעם ריח רע פון געלט אזוי ווי פון פֿיניף פונקט. האבן זײ אלע אוועק גיזאַרפֿין זײער געלט. און זײער גאלד און זילבער. דערנאך האט מען זײ גישיקט דעם בעל תּפּלה. האט ער זײ אויס גיבן תּשובות און תּיקונים. און ער האט זײ גירײניקט און דער מלך איז גיזאַרפֿין א מלך איבער גאר דער וועלט. און גאר די וועלט האט זײך אום גיקערט צו גאט ברוך הוא. און זײ האבן אלע עוסק גיווען נאר אין תּורה און תּפּלה און תּשובה און מעשים טובים: אמן כן יהי רצון ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

סע שטייט אין פסוק אז השם יתברך האט אײן אויבן אין דעם ארט און דאס פֿייער איז אויף אײן אנדער ארט. כמו שכתוב (ישעיה ל"א): "נאום ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלים": די גאַנצע מעשה איז מרומז אין דעם קאַפּיטל ישעיה ל"א ע"ש.

דער סדר פון דעם מלך מיט זײנע לײט איז אזוי דער בעל תּפּלה מיט דעם גבור. דער ממונה על האוצרות מיט דעם חכם. דער מלײן מיט דעם אוהב נאמן. די בת מלכה מיט דעם קינד. דער מלך מיט דער מלכה. און זײ זענען צעהן זאכן. וואס די צעהן פֿאַר רעכטן גאר די וועלט. און נעמען ארויס אײטליכן פון זײן

א שיעור אין לקוטי מוהר"ן

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן שוין אנהייבן עסן די גוטע עסן פון רבי'ן, אז מיר גרייטן זיך יעצט צו פארן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, דארף מען האבן א שייכות מיט'ן רבי'ן; דער רבי האט געזאגט פאר אנשי שלומינו (שיחות הר"ן, סימן רנא) אז אום חודש אלול איז מסוגל דורךצוזאגן גאנץ 'תורה נביאים וכתובים', און רבי נתן האט צוגעלייגט מען זאל אויך לערנען דעם רבי'נס ספרים, איז יעצט א גוטע צייט זיך צו באגרייטן מאכן א שיעור אין לקוטי מוהר"ן.

דער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן שמט): "שיכולין להיות נעשה בעל תשובה גמור על ידי למוד הספר שלו", מען קען ווערן א גרויסער בעל תשובה אז מען לערנט זיין ספר. "ואמר, שמי שישב ועסק בספריו, רק בלי קנטור ונצחון, ויסתפל בו באמת, אז בודאי יהיו נבקעין אצלו כל גידי קשיות לבבו", נאך האט דער רבי געזאגט: "ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן אמת, וועט זיך אים עפענען אלע זיינע פארשטאפטע אדערן". דער לקוטי מוהר"ן איז אזוי ווי אן אפערזאציע, אפילו א מענטש וואס זיינע אדערן זענען אינגאנצן פארשטאפט מיט אלע תאוות רעות רחמנא לצלן, וועט ער זוכה זיין דורכ'ן לערנען דעם רבי'נס ספר אויפשונידן און אויפשוטאפן זיינע פארשטאפטע אדערן.

תורה איז א רוחניות'דיגע זאך

אין אנהייב קען מען נאכנישט פארשטיין וואס דער רבי זאגט, דארף מען בלויז זאגן די ווערטער, און צום סוף איז מען זוכה צו פארשטיין. אפילו עס הערט זיך וואונדערליך אז דורך זאגן די ווערטער וועט מען פארשטיין, עס שטימט נישט על פי שכל, איז די תורה נישט סתם א חכמה וואס מען לערנט זיך, תורה איז א רוחניות'דיגע זאך, און אז מען זאגט אסאך בלויז די ווערטער אן פארשטאנד איז מען זוכה ביים סוף צו פארשטיין, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ק) אויפ'ן פסוק (יהושע א, ח): "לא ימוש ספר התורה הזה מפיהך", אז די תורה איז א רוחניות'דיגע זאך, ווער עס פירט זיך ערליך און הייליג דער קען פארשטיין די תורה און וועט גארנישט פארגעסן, ווייל א רוחניות'דיגע זאך פארנעמט נישט קיין פלאץ, עס קען זיך צעשפרייטן אן קיין שיעור, נאר ווער עס קוקט אויף די תורה ווי א גשמיות'דיגע זאך, דער קען נישט זוכה זיין צו די תורה נאר וויפיל עס גייט אריין אין זיין מח. מיט דעם טייטשט דער רבי דעם פסוק: "לא ימוש ספר התורה", אז 'ימוש' איז א לשון פון ממשות, דאס ווארנט אונז די תורה: מאך נישט קיין גשמיות פון די תורה, נאר קוק אויף די תורה ווי א זאך וואס איז רוחניות וועסטו מצליח זיין.

פרוביר עס אליינס אויס

מענטשן פרעגן: "ווי אזוי ארבעט דער סדר דרך הלימוד פון בלויז זאגן די ווערטער?" און: "אז מען וועט בלויז זאגן די ווערטער פון די תורה וועט דאך נישט אויסוואקסן קיין דינים?!" - פרוביר עס אליינס אויס, נעם א משניות, נעם א גמרא, און הייב אן זאגן די ווערטער וועסטו שוין אליינס זען ווי אזוי עס ארבעט וואונדערליך, צום סוף העלפט דער אייבערשטער און מען איז זוכה צו פארשטיין.

ווען מען קומט צום רבי'ן איז עס נישט אויף אראפ צו נעמען, עס איז נאר אויף צו מוסיף זיין, האלט אן דיינע שיעורים מיט

חברותות, דער טאג איז גענוג לאנג אויף צולייגן, אויסער דיינע שיעורים, נעם א משניות און לערן אין א סדר אן אפשטעל, לערן איין פרק און נאך א פרק ביז דו ענדיגסט גאנץ ששה סדרי משנה, נאכדעם הייב אן נאכאמאל, די זעלבע איז מיט ש"ס, לערן א בלאט נאך א בלאט ביז דו ענדיגסט איינמאל, נאכדעם הייב אן נאכאמאל פון אנהייב.

איינע פון די פראגעס וואס מען וועט פרעגן אויבן אין הימל וועט זיין אויב מען האט געלערנט די גאנצע תורה, דער רבי האט אונז אויסגעלערנט אזא שיינע דרך הלימוד (ענין שיחות הר"ן, סימן עו), אז מען פאלגט דעם רבי'ן קען מען ענדיגן די גאנצע תורה; א מענטש טראכט: "ווי קום איך אן צו זהר הקדוש? הלואי זאל איך כאטש ענדיגן חומש מיט רש"י..." מיט די עצות פון רבי'ן, אז מען מאכט זיך א שיעור צו לערנען יעדן טאג אביסל פון ביידע, קען מען ביידע ענדיגן, און אויך אלע אנדערע ספרים, אלע מדרשים און כתבי אריז"ל וכו'.

ברוך השם אז מיר האבן זייער א רייכע קהלה, מיר האבן אינגעלייט און בחורים וואס זענען יעדעס יאר מסיים ש"ס, מען קען עס באווייזן, דער פסוק זאגט (דברים ל, יב): לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה - די תורה איז נישט א זאך וואס מען קען נישט ענדיגן; צו גורס זיין זיבן בלאט א טאג נעמט בערך א שעה, אזוי קען מען ענדיגן יעדעס יאר תלמוד בבלי.

ווער איז דען זיך מייאש?...

מענטשן מאכן חזק פון פרסלב'ער חסידים: "מען זינגט א גאנץ יאר 'געוואלד זייט אייך נישט מייאש', עס איז אזא שיינע וועלט, ווער איז דען זיך מייאש?..." וואס מיינסטו, וואס מיינט יאוש? דאס אז דו טראכסט נישט דורךצולערנען כאטש איינמאל 'רמב"ם', דאס אז דו טראכסט נישט דורךצוגיין כאטש איינמאל גאנץ די חלקי שלחן ערוך, ביסט צופרידן מיט'ן קענען אביסל הלכות שבת און יורה דעה, - קומט פון יאוש!

דאס אז דו טראכסט נישט נאכאמאל צו בעטן דעם אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך וויל נישט רעדן קיין לשון הרע", קומט פון יאוש, אין ישיבה קטנה איז מען זיך מקבל צו לערנען דעם ספר 'שמירת הלשון', און מען טראכט נאך יעדעס מאל ווען מען רעדט פון א צווייטן: 'אוי, מען טאר נישט רעדן קיין לשון הרע', און יעצט איז שוין אפגעמאכט ביי זיך 'אזוי גייט עס, דאס איז די וועלט, מען רעדט פון דעם און פון יענעם'... אלס יונגער בחור וויל מען האבן שמירת עינים און יעצט האסטו שוין אינגאנצן אויפגעגעבן אויף דיין שמירת עינים, אויף דעם האבן מיר דעם רבי'ן וואס זאגט אונז: "גייוואלד, זייט אייך נישט מייאש, קיין יאוש איז גארנישט פארהאנען!" דו קענסט נאך יא זוכה זיין נישט צו רעדן קיין 'לשון הרע', דו קענסט נאך יא זוכה זיין צו האבן 'שמירת עינים', בעט דעם אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך וויל נישט רעדן קיין לשון הרע", "רבוננו של עולם איך וויל האבן שמירת עינים", רבוננו של עולם איך וויל האבן שמירת המחשבה, איך וויל נאר טראכטן פון דיר".

דער קינד איז מיין קרעדיט...

דאס איז א מתנה וואס דער רבי האט אונז געגעבן 'תפלה והתבודדות', וואס זאל נאר זיין מיט א מענטש, וואס מען זאל טון מיט אים, האט ער אלץ די מויל וואס ער קען בעטן: "רבוננו של עולם איך וויל זיין אפגעהיטן", "רבוננו של עולם איך וויל לערנען", "רבוננו של עולם איך וויל דאווענען", דאס איז די גאנצע

זאך וואס מיר האבן באקומען במתנה פון רבי'ן; וואו דו ביסט, און וואס דו ביסט, מקטן ועד גדול, גרויס, קליין, יונג און אלט, קלוג און נישט קלוג, גוט און נישט גוט, אפילו א מענטש זאל זיין רחמנא לצלן... קען ער בעטן און רעדן צום באשעפער.

דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן עח): רעדן צום אייבערשטן איז אזוי ווי א מאמע וואס גייט שטענדיג מיט איר קינד; בחורים און אינגעלייט וואס האבן נאכנישט קיין קינדער כאפן דאס נאכנישט, אזוי גייט עס, אלע פארברענגען און טשעפטשענגען זיך מיט קליינע קינדער, דער טאטע טוט זיך אויף מיט'ן קינד: "דער קינד איז מיין קרעדיט"... ביז דאס קינד הייבט אן שמעקן, דאן וויל שוין קיינער נישט האבן מיט'ן קינד - נאר די מאמע, מען טראגט אים צו די מאמע, זי וואשט אים ארום, זי רעגט זיך נישט אויפ'ן קינד, זי רעדט און זינגט צום קינד, און זי טוט אים צוריק אן שוין, יעצט קומען אלע צוריק זיך שפילן מיט'ן קינד, נאר די מאמע גייט אראפ מיט'ן קינד אין אלע פלעצער פארשמייטערהייט, זאגט דער רבי אזוי איז דאס רעדן צום אייבערשטן, דאס איז די איינציגסטע זאך וואס גייט מיט מיט'ן מענטש, אפילו ווען קיינער וויל נישט שטיין נעבן אים, "שעמסט זיך נישט? דאס טוסט? דאס טראכסטו?!". אלע שרייען אויף אים "שגץ ארויס!" בלייבט איין זאך מיט אים, דאס מויל, זאג צום אייבערשטן: "רבונגו של עולם קוק מיר אן ווי אזוי איך זע אויס, נעם מיר צוריק, איך וויל זיין אן ערליכער איד".

איך בין נישט קיין ברסלב'ער...

מענטשן האבן זייער מורא פון ברסלב, יעדן טאג קומען דא געסט קוקן די שטעטל זאגן מיר מענטשן כסדר: "איך בין נישט קיין ברסלב'ער, אבער איך האב זייער הנאה פון אייערע שיעורים און חיווק"... זאג איך צוריק: איך בין אויך נישט קיין ברסלב'ער, איך בין אויפגעוואקסן אין סאטמאר'ער חדר, און איך בין זיך מחנה מיט די חיווק פון רבי'ן, איך דארף א רבי זאל מיר נאכאמאל זאגן איך זאל גיין צום אייבערשטן; איך דארף א רבי זאל מיר נאכאמאל זאגן די עצה פון מעביר סדרה זיין יעדן טאג אביסל, זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי, דינסטאג ביז רביעי און אזוי ווייטער, אזוי ווי עס שטייט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן רפה, סעיף ג; וען שם במשנה ברורה סעיף קטן ח); איך דארף א רבי זאל מיר נאכאמאל זאגן די עצה פון לערנען משניות, מענטשן קוקן אן משניות ווי א ריזיגע זאך, ווי עס פלעגט זיין די אלטע סעט משניות פון דרייצן גרויסע בענדער, היינט קען מען האבן גאנץ משניות אין איין באנד, און היינט איז דא משניות מיט ווייכע דעקלעך וואס מען קען האלטן ביי זיך אין טאש, ווען מען האט א מינוט לערנט מען א פרק משניות און מען לייגט אריין א סטיקער אלס סימן וואו מען האלט; איך דארף א רבי זאל מיר נאכאמאל זאגן איך זאל לערנען גמרא, דער רבי געבט מיר אן עצה צו קענען מסיים זיין גאנץ ש"ס, ברוך השם אז ביים רבי'ן קענען אפילו בחורים און קינדער ענדיגן ש"ס, ווען איך וועל אנוועק גיין פון די וועלט וועט מען מיר פרעגן אויבן אין הימל: "האסט געענדיגט משניות? האסט געענדיגט גמרא?" ברוך השם אז דער רבי ברענגט מיר צו די אלע שיינע זאכן.

אז מען שמעקט דעם רבי'ס עסן, און מען איז טועם פון רבי'ס עסן, דערמאנט עס מען זאל אנהייבן לעבן מיט תכלית, אנשטאט לויפן צו נארישקייטן, "איך גיי האבן געלט", און "איך גיי האבן געלט", ברענגט מיר דער רבי איך זאל טראכטן פונעם אייבערשטן. עס מיינט טאקע נישט אז מען דארף נישט האבן פרנסה, דער רבי האט אויך געוואלט מען זאל האבן פרנסה, אבער דער קאפ זאל

ליגן ביים אייבערשטן.

מכבד זיין די ווייב

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צום חתן: זאלסט וויסן, דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ו, חלק א', סימן סט) אז די גאנצע עשירות וואס א מענטש איז זוכה, קומט בזכות מען איז מכבד די ווייב; עס זענען דא אינגעלייט וואס האבן נישט קיין שכל, ווען די ווייב וויל פארן מיט א קאר סערוויס, רעגט ער זיך: "דו קענסט נישט גיין צופיס?" און ווען זי בעט געלט צו נעמען א פרוי זאל רייניגן דעם הויז, ווערט ער אויסער זיך און שרייט: "דו עסט מיר אויף דאס גאנצע געלט!" געלט וועסטו נאר האבן אז דו וועסט רעדן שוין און איר געבן געלט, מוהרא"ש ברענגט זייער א שארפע לשון פון תקוני זהר (הקדמה ב): "קמץן נבל בממוניה, דלאו איהו נדיב ולא איהו מזרעא דאבהו", א קמץן איז א נבל; אין שטוב טאר מען נישט זיין קיין קמץן, אויך טאר מען נישט קיין קמץן אין שטוב גוטע ווערטער.

ביים רבי'ן אז געווען א יסוד היסודות צו האבן שלום בית, אז מען קומט צום רבי'ן אויף ראש השנה דארף מען וויסן אז ביים רבי'ן האט מען נישט געקענט קומען נאר ווער עס האט געהאט שלום בית, אויב איז געקומען צום רבי'ן איינער וואס האט זיך געקריגט אין שטוב, האט זיך דער רבי אויפגעשטעלט און אנוועק געגאנגען פון טיש, ווייל נאר אז מען האט שלום בית האט מען א ריינעם מח, ביים רבי'ן איז קדושת המח און טהרת המחשבה געווען די ערשטע זאך; זיי נישט קיין קמץן, נישט מיט געלט און נישט מיט גוטע ווערטער, זייט זיך מחזק איינער דעם צווייטן.

א שיינע רייכע וועג צו האבן פרנסה

וועסטו פרעגן: "פון וואו זאל איך נעמען געלט צו געבן? איך האב דאך נישט קיין געלט!" - מוהרא"ש האט אונז געגעבן א וועג צו פארדינען געלט - דורך הפצה, מוהרא"ש זאגט: ווי אזוי קענען אנשי שלומינו קרעכצן אז זיי האבן נישט קיין פרנסה? עס איז דא א שיינע און רייכע וועג צו האבן פרנסה, צו גיין מיט'ן רבי'ס ספרים ביי די הייזער, אזוי איז מען נישט קיין נצרך לבריות און א מצפה לשלחן חבירו וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ביצה לב): אז "עולם חשף בעדו".

דער ראש ישיבה שליט"א האט אויסגעפירט דעם שמועס: מיר גרייטן זיך שוין צו פארן צום רבי'ן אויף ראש השנה; דאס יאר קאסט די נסיעה אסאך געלט, פאר די פליגער און באנען וכיו, עס זענען דא מענטשן וואס לייגן אנוועק פעקלעך געלט, זיי האבן שוין אויסגעגליכן אלע הונדערטערס אויף איין זייט, געעפנט אלע שפיצן, און אפילו געביגלט די געלט עס זאל זיין שוין גלאט... דארף מען נישט מורא האבן ארויסצונעמען די פעקל געלט פאר די נסיעה, דער רבי האט געזאגט: "איך זארג פאר ענקער שפעזן, די וועג צו מיר און די וועג אהיים", אויך זאגט דער רבי (ספר המדות, אות צדיק, סימן לא): "בזכות הצדיק תלמידיו מתפרנסים", אז דו קומסט צום צדיק וועסטו האבן געלט.

דער אייבערשטער זאל העלפן, מיר זאלן זוכה זיין צו שמעקן און עסן פון די גוטע עסן פון רבי'ן, וועלן מיר זוכה זיין אז דער בעל תפלה וועט אונז אינגאנצן מתקן זיין, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם ניגון: "שבת קדשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בזכות רבנו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו, שזכינו להתקרב לרבנו".